

[Poul Sørensen.]

selvfølgelig foregå på grundlag af det forslag, der foreligger.

Baggrunden for, at vi nu fremkommer med et forslag af denne art, er, at vi er stærkt påvirket af det, vi som medlemmer af det høje ting har gennemlevet under landbrugskonflikten i 1955 og under den såkaldte benzin- og oliestrejke i 1956. Begge disse gange oplevede vi, hvorledes strejkerne, og også lockouterne, greb om sig og skabte forhold i samfundet, som vi ud fra vor opfattelse måtte betegne som ganske urimelige. Når forholdet var det, at benzin- og oliestrejken i 1956 førte til, at folk måtte optræde i Nyropsgade på arbejds mændenes kontor for at få tildelt et eller andet kvantum benzin eller olie, for at deres virksomhed kunne køre videre, så skal jeg ikke nægte, at det bevirkede, at mange af mine venner i min gruppe og jeg fik den opfattelse, at tilstande af denne art selvfølgelig ikke kunne opretholdes.

Vi har også været vidne til en form for strejker, der ikke er normal, men havde form af gidselstrejker; det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har jo haft et meget stort ansvar for anvendelsen af denne form for strejkevåben. Derfor er det mig også magtpåliggende at understrege, hvilket indtryk det har gjort på os at se, hvilke situationer vi således kan komme ud i.

Om tidspunktet for dette lovforslags fremsættelse er det rette, kan man selvfølgelig diskutere. Om dette spørgsmål vil jeg dog gerne sige et par ord. Vi er nu i april måned, inden man er kommet i gang med forhandlingerne, altså i rummelig tid inden de to parter endelig kører kanonerne i stilling. Kaster vi et blik tilbage i tiden, må man erkende, at det vel var lige sent nok, at lovforslaget om en voldgiftsordning blev fremsat i 1955 — ikke af de to partier, som i dag står bag det foreliggende lovforslag, men af det radikale venstre med den nuværende højtærede økonomiminister som ordfører. Jeg vil gerne ved denne lejlighed have lov til at citere nogle af de betragtninger, som den højtærede økonomiminister gjorde gældende, da han skulle motivere det lovforslag, som da var fremsat. Da udtalte den højtærede økonomiminister — Folketingstidende 1955-56 sp. 47 —:

„Under disse omstændigheder synes det helt urimeligt at fortsætte den nuværende tilstand, hvor samfundet møder enhver storkonflikt uforberedt, så spørgsmålet om fremgangsmåder og eventuelt om voldgiftsrettens sammensætning indgår i partipolitiske stridigheder, således som vi så det i sommer under mejerilockouten. Tiden må nu være moden til, at man etablerer en på betryggende måde sammensat fast voldgiftsret.“

Det er ord, som jeg kan underskrive. Her er det sagt så klart og tydeligt, som det kan siges, at det skal være uden for selve konfliktperioden, denne sag drøftes. Vi foreslår altså at gøre det et halvt år tidligere, end det blev gjort i 1955. Dengang endte sagen jo med et arbejde i den kommission, arbejdsretskommissionen, som blev nedsat i august 1956. Jeg har haft kendskab til arbejdet i et par år, og jeg har den opfattelse, som jeg mener vil falde sammen med andres, der sidder i kommissionen, at noget resultat af kommissionens arbejde på dette område skal man i hvert fald ikke forvente, inden det farlige forår 1961 indtræder.

Derfor vil jeg gerne med disse bemærkninger afvise det skræmmebillede, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen tegnede her. Når vi kommer med dette lovforslag, er det ud fra helt andre forudsætninger, helt andre tanker end den, at vi vil forsøge at trænge ind på arbejdsmarkedets to parter forhandlingsområde. Det er vi ganske klar til at reservere dem i hele den udstrækning, de ønsker det; de må efter vor mening aftale, hvilke forhandlingsregler de vil. De må selvfølgelig forhandle, så længe og så tit de vil, om deres forhold. Alle hjælpemidler skal stå til deres rådighed, begribeligvis. Forligsinstitutionen kan og skal jo etableres, som parterne selv ønsker det. Alt dette og mere med, om man ønsker det, overlader vi ganske til parterne selv at afgøre.

Men det, som vi ikke mener at kunne overlade til parterne mere, det, der er os imellem, er dette: hvis de, trods disse mange muligheder for at forhandle sig til rette, forlanger, at det slutresultat, de stiler frem imod, skal afgøres ved en opslidende kamp, hvor hele samfundet skal være krigsskue-